

ליל שבת קודש פרשת נשא ה'תשס"ח

בליל שבת קודש שהיה סמוך לחג השבועות, בסעודה ראשונה, לא התאספו יחד בבית מדרשו של מוהרא"ש נ"י.

בוקר שבת קודש פרשת נשא ה'תשס"ח

בשבת קודש בבוקר שהיה סמוך לחג השבועות, בעת קידושא רבא, לא התאספו יחד בבית מדרשו של מוהרא"ש נ"י.

סעודה שלישית פרשת נשא ה'תשס"ח

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל ליקומי מוהר"ן חלק א' סי' ל"ד המדבר מן השלש נקודות שצריכין לקבלת התורה ולעבודת השם יתברך, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על תמצית דברי רביז"ל בתורה זו), צריך כל אחד לדבר בינו לבין קונו, כדי שיאיר נקודתו, ועל ידי זה נתבטל ערלת לבו, היינו חרפות, היינו אהבות רעות, וגם צריך כל אדם לדבר עם חבירו ביראת שמים, כדי לקבל התעוררות בלבו מהנקודה שיש בחבירו יותר ממנו, כמו שכתוב: "ומקבלין דין מן דין", כי בזה הבחינה שיש בחבירו יותר ממנו, זאת הבחינה הוא בחינת נקודה, ושם בהנקודה

הזאת, שורה האהבה הנקרא בהן, והנקודה הזאת, הוא בחינת צדיק לגבי חברו, והנקודה הזאת, מאיר ללב חברו, וכל הנקודות הללו, היינו הנקודה הנקרא "פי ידבר חכמות", וגם הנקודה שיש בכל אחד מה שאין בחברו, הם ענפים להצדיק, שהוא נקודה כלליות של כל ישראל, שהכל צריכין לקבל מתחילה מהצדיק, ואחר כך יקבלו דין מן דין, וכל אחד יקבל מיניה וביה, ועל ידי שלשה נקודות אלו, נתבטל החרפות, היינו ערלת לב, היינו אהבות רעות, נמצא שעל ידי שלש בחינות אלו, היינו התקשרות הצדיקים, והם יאירו בו, כי הם הנקודה כלליות ישראל, ויעוררו את לבו, וגם על ידי שידבר עם חברו, יכול גם כן כל אחד ואחד להאיר ולעורר לב חברו, וגם על ידי עצמו, שמדבר בינו לבין קונו, יכול גם כן לעורר את לבו, ויסיר ממנו ערלת לב וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מוסר לנו בתורה זו, כלל חשוב מאד בעבודת השם יתברך, שכל אדם צריך לזוהר שיהיה לו שלש נקודות, נקודת הצדיק, נקודת החבר, ונקודת עצמו, כי בוודאי מקודם צריכין להתקרב אל צדיק אמיתי כדי לקבל ממנו נקודה הכללית, כי כל הקדושות וכל ההתעוררות מקבלין מן הצדיק האמת, המעורר כל נשמות ישראל לעבודת השם יתברך, כי הוא מגלה לכל אחד ואחד הכוחות שלו, שהוא חלק אלוק ממעל, ויש לו הכוחות הכי גדולות להיות גם כן צדיק אמיתי, כי על פי רוב אדם נופל בדעתו מאד, ונדמה לו שהוא קטן שבקטנים ואין הקדוש ברוך הוא צריך את עבודתו כלל, אבל הצדיק מעורר נשמות ישראל מן השינה (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס'), ומגלה לכל אחד ואחד הכוחות הממונות בו, שיכול להתעלות ולהתדבק בו יתברך באמת, ולכן הנקודה הראשונה הוא נקודת הצדיק, כי על ידי הצדיק יזכה למצוא את נקודת עצמו, ולהגיע אל מה שצריך להגיע בזה העולם, שזהו עיקר התכלית.

והנקודה השני היא נקודת החבר, שצריך כל אחד להיות לו חבר נאמן שיוכל לדבר עמו בעבודת השם יתברך, ולחזור ביחד הדיבורים ששמעו מן הצדיק, כי כל אחד שומע דברי הצדיק כפי מדריגתו ותפיסת מוחו, וכשמדברים ביחד, כל אחד מאיר בחבירו את ההתעוררות וההתחזקות שקיבל מן הצדיק, ועל ידי זה מתחזקים ביחד, ונקודת החבר צריך להיות על דרך "ומקבלין דין מן דין", שהוא התרגום של (ישעיה ו') "וקרא זה אל זה", היינו שכל אחד ירצה "לקבל" ולשמע מה שחבירו הבין בדברי הצדיק, ולא שירצה "לשלוט" ולהכריח את דעתו על דעת חברו, כי אז לא יועיל כלום, אבל כשמתוועדים יחד באהבה ובחיבה, וכל אחד רוצה לקבל דעת חברו, ולשמע איך הבין את דברי הצדיק, אזי יצליחו מאד בהתחברותם, ויקבלו נקודת

הצדיק בהארה יתירה, ומבואר בדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ק"ו) שעצה לאדם לבוא לגדלות המוחין, לדבר עם חבירו ביראת שמים, ולהשכיל בו דעת, ואזי הדעת נכנס גם בו, וכמו שכתוב (תהלים ל"ב) "אשרי משכיל אל דל", אשרי מי שנותן שכל בתוך איש דל החסר מן הדעת, ואז, "ביום רעה ימלטיהו ה'", שגם הוא יזכה לבוא לידי גדלות המוחין, כי כשאדם מדבר עם חבירו נעשה אור ישר ואור חוזר (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קפ"ד), שמלבד מה שהדיבורים נכנסים בלב חבירו ומעוררים אותו, הדיבורים חוזרים גם אליו בעצמו, ומעוררים את לבו, ולכן נקודת החבר נצרך מאד, ודייקא על ידי חבר טוב, יכול לבוא לידי השגה ומעלה עליונה.

והנקודה השלישי היא נקודת עצמו, כי אחר שקיבל את נקודת הצדיק, וגם את נקודת חבירו, אזי העיקר להאיר מיניה וביה, היינו בינו לבין קונו, וירבה מאד בתורה ובתפילה, עד שיאיר אור אלקותו יתברך בפנימיות נפשו בהארה יתירה, כי זהו עיקר התכלית, שיבוא כל אחד ואחד לדביקות אמיתי בו יתברך, ולהכלל בו יתברך לגמרי, וזה נעשה על ידי התמדת התורה ודביקות התפילה, אבל אי אפשר להגיע לזה אלא על ידי שיקבל מתחילה מן הצדיק, ואחר כך מחבירו, ואחר כך יאירו כל הנקודות מיניה וביה, ולכן אשרי העובד תמיד על שלש נקודות אלו, שמשתדל בכל פעם לקבל את נקודת הצדיק, ומוסר נפשו לקבל דבריו בתמימות ובפשימות גמור, וגם משתדל מאד לקנות חבר טוב, ולדבר עמו בעבודת השם יתברך, ולחזור תמיד על דברי הרב והצדיק האמת, ואחר כך עובד גם על נקודת עצמו, להעלות עצמו אל דביקות השם יתברך, על ידי תורה ותפילה, כי אז עולמו יראה בחייו, ויזכה לחיים טובים ונצחיים בזה ובבא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (במדבר ה') וכל תרומה לכל קדשי בני ישראל אשר יקריבו לכהן לו יהיה, ואיש את קדשיו לו יהיו, איש אשר יתן לכהן לו יהיה, ויש לדקדק מהו ענין שלש פעמים "לו יהיה - לו יהיו - לו יהיה" הכתובים כאן, שנראה כמו שפת יתר, אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי פסוקים אלו מרמזים על השלש נקודות הנ"ל, נקודת הרב, נקודת החבר, ונקודת עצמו, שזהו וכל תרומה לכל קדשי בני ישראל אשר יקריבו לכהן לו יהיה, שכל מי שרוצה להרים ולקדש את עצמו בקדושה עליונה, עיקר העצה אשר יקריבו לכהן, שיקרב עצמו אל הצדיק, שהוא הנקודה הראשונה, ועל ידי זה "לו יהיה", שיהיה לו לעצמו, כי עיקר המזכה שאדם עושה בהתקרבותו אל הצדיק הוא לעצמו, שזוכה לקבל ממנו דרך ועצה ישרה לעבודת השם יתברך, ולהתקרב אליו יתברך באמת.

וזהו, ואיש את קדשיו לו יהיו, היינו שבהתקרבותו אל הצדיק, יזהר שיהיה ההתקרבות עם אמת, כדי לקבל נקודת הצדיק ולהאיר אותו בתוך עצמו, כדי שיהיה לו נקודה להאיר בחבירו, כי אם אין התקרבותו עם אמת, רק לשם כסף או כבוד או פניה אחרת, לא יהיה בו נקודה להאיר בחבירו, ולכן פסוק זאת מרמו על נקודת עצמו, ואיש את קדשיו לו יהיו, שיזהר שיהיה הנקודה אצלו בקדושה כראוי, ואז, איש אשר יתן לכהן לו יהיה, היינו שיזכה לנקודת החבר, כי מבואר בדברי רביז"ל שנקודת כל אחד נקרא בשם "כהן" שהוא אהבה קדושה, ואומר הפסוק, "איש אשר יתן לכהן", כשאדם יזכה להאיר נקודתו בתוך חבירו הנקרא "כהן", אזי "לו יהיה" שהוא בעצמו יהיה לו, כי כשאדם זוכה להאיר בחבירו, האור חוזר בו בעצמו, על דרך אור ישר ואור חוזר, וזוכה בעצמו למעלה עליונה מאד, אשרי לו.

וזהו ענין חג השבועות וקבלת התורה, כי עיקר קבלת התורה תלוי באחדות נשמות ישראל ביחד, שכל אחד יקבל את נקודת חבירו, וכמו שכתוב (שמות י"ט) ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני ויחזרו במדבר ויחזרו שם ישראל נגד ההר, ופירש"י, למה כתיב "ויחזרו" לשון יחיד, כאיש אחד בלב אחד, כי על ידי שיש אחדות בין נשמות ישראל, וכל אחד רוצה לקבל נקודת חבירו, ולחזור ביחד על נקודת הרב ולהבין אותו, על ידי זה זוכין להגיע לנקודת עצמו, ולקבל את התורה באמת, וזהו ויסעו מרפידים, כי רפידים הוא ענין של רפיון ידים מתורה ומצוות, וכמו שדרשו חכמינו הקדושים (מכילתא פרשת בשלה) על פסוק (שמות י"ט) ויבא עמלק וילחם עם ישראל ברפידים, שרפו ידיהם מן התורה והמצוות, כי מיד שיש רפיון ידים, ואין נשמות ישראל מתאחדים ביחד, לקנות לעצמם שלש נקודות הנ"ל, אזי ויבא עמלק, קליפתו של עמלק בא ומכניס ספיקות בנשמות ישראל, שיהיה להם קושיות על השם יתברך, וקושיות על הצדיקי אמת, חס ושלום, כי עמל"ק בגימטריא ספ"ק, והוא אשר מסית אדם לומר (שמות י"ט) היש ה' בקרבינו אם אין, כי הוא החקרן הגדול הרוצה לתפוס נשמות ישראל בכפירות ואפיקורסות רחמנא ליצלן, והוא האבן נגף שבכל הז' חכמות שרוצה לגרום לבני אדם נפילה שלא יוכלו לקום, וכמו שכתוב (משלי כ"ד) שבע' יפול' צדיק' וקם', סופי תיבות עמל"ק (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' י"ט), ורק הצדיק הגדול שהוא בחינת משה, יכול לחזק ולאמין נשמות ישראל, שלא ישארו בידו של עמלק חס ושלום, רק יקומו מנפילתם, ויחזרו אל השם יתברך, ולכן מוכרחים לקבל נקודת הצדיק, כדי לינצל מטומאתו של עמלק ולקבל את התורה, וכן לקבל נקודת החבר כדי לחזור על דברי הרב, ולהוציא מלבנו כל מיני קושיות וספיקות שיש לו על הצדיק, ואז יזכה לקבל את התורה באמת.

והנה רפיון ידים מתורה ומצוות, הוא באחד משני אופנים, אחד, כשאדם בא לקיים רמ"ח מצוות עשה של התורה, הלא העיקר לעשותם בחמימות ובהתלהבות גדולה, אבל אז היצר הרע בא לאדם עם קרירות ועצלות, ומסית אותו לרפות ידיו מחמימות והתלהבות המצוות, ועל זה יש עונש של גיהנום של שלג, מחמת שנתקרר מקיום המצוות בחמימות חם ושלום, ואופן שני, כשבא לשמירת שם"ה מצוות לא תעשה של התורה, צריכין לקרר עצמו מן התאוות רעות, ולעצור החמימות של היצר הרע המסיתו לדבר עבירה חם ושלום, אבל אז הבעל דבר מסית את האדם למדת החמימות, ועל זה יש עונש של גיהנום של אש רחמנא ליצלן, מחמת שנתחמם לדבר עבירה חם ושלום, ושני אופנים אלו הם עיקר רפיון ידים של תורה ומצוות, ומיד שאדם מרפה ידיו, יש מקום לעמלק לבוא רחמנא ליצלן, וכמו שכתוב, ויבא עמלק וילחם עם ישראל "ברפידים", אבל הכנעתו של עמלק הוא על ידי התקשרות אל הצדיק שהוא משה רבינו, וכמו שכתוב (שמות י"ז) ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק מחר וגו', כי מיד שמתגלה נקודת הצדיק, ומתאחדים נשמות ישראל ביחד, שהוא נקודת החבר, יכול כל אחד ואחד לקבל נקודת עצמו ולקום מנפילתו של עמלק, ולהכניע אותו לגמרי, ולכן כתיב בקבלת התורה (שמות י"ב), ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני, שדייקא אחר שנסעו מרפידים, שהוא ענין של רפיון ידים, וחיוקו עצמם בג' נקודות הנ"ל, באו אל מדבר סיני, וזכו לקבל את התורה.

ואדוני אבי זי"ע (בספרו "מנחת זאב" פרשת במדבר), פירש על פי זה את דברי חכמינו הקדושים (במדבר רבה פרשה א' סי' ז'), בשלשה דברים ניתנה התורה, באש ובמים ובמדבר, "באש", היינו שיהיה לאדם חמימות הראוי בקיום כל רמ"ח מצוות עשה, ועל ידי זה ינצל מגיהנום של שלג, "ובמים", היינו שיהיה לו הקרירות הנכונה לקרר עצמו מאש התאוות ולקיים כל שם"ה מצוות לא תעשה, "ובמדבר", שיהיה כמו מדבר סיני, הפקר לכל, ובענווה ושפלות, שיתאחד עם כל נשמות ישראל, ואז יקבל התורה בשלימות, והשם יתברך יזכינו לקבל את התורה הקדושה בשמחה, ונוכה לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

